

kunne skalte og valte med det Materiale, der er, som de selv ville, udnytte det til den størst mulige Pris, medens der paa de mest udsatte Kyster af vort Landomraade vil blive lagt Hindringer i Vejen for Ejerne til at benytte det Materiale, der er paa deres Strandbred, ogsaa paa Steder, hvor dette Materiale ikke yder Spor af Beskyttelse for Landet. Derfor maa jeg fremdeles tilraade at vedtage Lovforslaget i den Skikkelse, hvori det foreligger, og stemme mod Flertallets Ændringsforslag.

Sivald Olsen: Til det ærede Medlem, der nu satte sig (Emil Petersen), skal jeg sige, at jeg har ikke talt om, at Godsejerne ikke skulde have samme Ret som alle andre, men om, at vi ikke sidde her for at værne Godsejernes Rettigheder, det kunne de godt besørge selv. Det forekommer mig, det ærede Medlem maa indrømme mig, at den Maade, hvorpaa de have sørget for deres Rettigheder ved dette Lovforslags Behandling i det andet Ting, er et tydeligt Bevis for, at de ikke behøve hverken ham eller mig til at sørge for det.

Der blev sagt af det ærede Medlem for Vinderup (Svendsen), at det er jo ikke Godsejerne, der eje vore Kyster, der er ogsaa en Mængde Smaakaarsfolk, som dette Lovforslag har Betydning for. Jeg vil anbefale det ærede Medlem at læse Landstingets Betænkning angaaende Lovforslaget. Der staar deri, at det „udelukes ikke herved, at Ejeren lider ikke ubetydelige Tab ved et Forbud mod at maatte afhænde de paa hans Strand tilstede værende Materialier“. Nu er det ikke Smaakaarsfolk, der lide store Tab ved ikke at maatte afhænde de paa deres Strandbred liggende Materialier. Nej, det er de Folk, der have en stor udstrakt Strandbred, der kan være Tale om, og ikke Smaakaarsfolk. I det hele forekommer det mig, at dette Lovforslag ikke varetager Smaafolks Interesser. Jeg henleder det ærede Medlems Opmærksomhed paa § 2, der bestemmer, at Kystkommissionen skal bestaa af 3 Medlemmer, 1, der udnævnes af Landbrugsministeren, og 2 af Amsraadet i eller udenfor dets Midte valgte Medlemmer. Nu ved det ærede Medlem meget godt, at Amsraadet ikke er sammensat af den almindelige Vælgerklasse, og at Amsraadene ikke vælge Folk, som særlig varetage Smaafolks Interesser — i Almindelighed ikke, der kan naturligvis være Undtagelser. Derfor forekommer det mig, at det ærede Med-

lem ser fejl, naar han mener, det er Mistillid, man viser den Kommission, der skal nedsættes. Naar vi i en Lov bestemme, at en Kommission skal besørge dette eller hint vedrørende den vedtagne Lov, har den bestemte Regler at gaa ud fra i Henhold til Loven, og det skal ogsaa ske her. Det skal ikke være saaledes, at naar en Kommission finder det rigtigst, at en Kyst skal fredes, skal den kunne sige: Men den aabne Strandbred kan du som Ejer meget godt have liggende fri. Det skal ikke være saaledes. Det vilde være at forkludre den Lovgivningsvirksomhed paa dette Omraade, som vi nu have arbejdet paa en Del Aar, hvis vi gik ind paa den Bestemmelse.

Svendsen: Den ærede sidste Taler fik af det ærede Medlem for Møen (Emil Petersen) Oplysning om, at det saa langt fra er Godsejernes Interesse, der her er Tale om, at Godsejerne tværtimod kun er et lille Mindretal af de Hundreder, der have andraget om at faa Bestemmelsen om Strandbredden ud af Loven, og det ærede Medlem tager ogsaa fuldstændig fejl, naar han mener, det ingen Betydning har for Husmænd og Gaardmænd. Det har akkurat den samme Betydning for dem som for Godsejerne. Hvis det ærede Medlem havde en lille Smule Begreb om disse Forhold, vilde han indrømme, at en Husmand har en forholdsvis lige saa stor Interesse af, at hans Ejendomsret bliver beskyrmet, som Godsejeren. Selvfølgelig har Godsejeren i og for sig en større Interesse, for saa vidt som han har en større Strand, men den lille Strækning, Husmanden har, har samme økonomiske Interesse for ham, som Godsejers større Strand har for ham, og mange Gange en endnu større Interesse. Det kan være ikke ubetydelige Fordele, en Mand kan blive beskaaren for, naar det forbydes ham at sælge det Grus og de Sten, der ligge paa hans Strand, som ikke ere nødvendige for Kystens Fredning. Det kan tidt have mere Betydning for Smaamanden, Gaardmanden eller Husmanden end for Godsejeren, der har sine Indtægter paa andre Omraader.

Naar det ærede Medlem mener, at Kommissionen ikke kan antages særlig at ville varetage Smaafolks Interesser, maa han vel dermed mene, at den først og fremmest vil varetage Godsejernes Interesser, hvis der skal være nogen Forskel i den Retning. Jeg vil da henstille til det ærede Medlem, om han ikke mener, at Hovedformaalet med Kommissionerne let